CULTURA

ART ›

Cullera i dejuni

Jaume Pitarch torna l'objecte a la realitat (social) de la qual prové

ÁNGELA MOLINA

Barcelona - 2 DES 2017 - 11:17 CET

'Sabó d'Alep', una de les obres de l'exposició de Jaume Pitarch.

Els objectes quotidians tenen les seves històries, en ells hi barregem l'agradable del record amb el desagradable de la pèrdua (trencament?). Fetitxisme i castració són presents en els objectes ideals, com aquella tassa impossible amb el seu platet i cullera folrats de pell, creada per Meret Oppenheim (1913-1985) després d'una experiència amb Picasso al Cafè de Flore de París. Oppenheim hauria ensenyat al pintor el disseny d'una polsera folrada de pell, i aquest li hauria replicat que qualsevol cosa, "fins i tot aquesta tassa i aquest platet", es podia revestir d'aquesta manera. Setmanes més tard, quan Breton va convidar l'artista germanosuïssa a portar una obra a l'*Exposition surréaliste d'objets*, a la Galerie Charles Ratton, ella va comprar un joc de te en uns grans magatzems i va folrar cada peça amb pell de gasela xinesa. Breton va titular l'obra *Déjeuner en fourrure* (1936) (*Dinar en pell*) fent un joc d'associacions entre la pintura de Manet *Déjeuner sur l'herbe* (1863) i la novel·la de Leopold von Sacher-Masoch *La Venus de les pells* (1870).

El surrealisme és una mina per a les arts perquè ataca l'(in)conscient de l'espectador. El fet que els objectes surrealistes més efectius estiguin elaborats amb objectes familiars o pobres (la petita cullera-sabatilla trobada per Breton en un mercat vell de París, la planxa de ferro amb una filera de tatxes a la part interior (Man Ray) o els diminuts aparadors de fusta (Joseph Cornell), és un senyal de desig reprimit i, d'una manera econòmica, desplaçat. La seva força depèn de la tensió entre les històries subjectives i les socials. Per la seva *irrealitat*, l'objecte surrealista és marcadament revolucionari. No sol ser agradable, més aviat al contrari, provoca repulsió, estranyesa, pèrdua. L'anhel que descriuen aquests objectes no es pot satisfer perquè es defineixen en la

mancança.

LA PRÀCTICA IMPOSSIBILITAT DEL DEJUNI

Jaume Pitarch.
Tecla Sala. L'Hospitalet de Llobregat.
Fins al 31 de desembre.

A l'exposició *La pràctica impossibilitat del dejuni*, l'artista barceloní Jaume Pitarch presenta aquestes mateixes "pèrdues" com fetitxes/objectes artístics. Ell mateix rebutja el terme *surrealista* per definir-los (escultures, instal·lacions, fotografies, vídeos, textos) i proposa alguna cosa més conceptual, "aprofundir en la mateixa gènesi de l'objecte i les situacions, les seves possibilitats discursives i el seu potencial ressonant". El títol de la mostra al·ludeix a l'escenificació i potenciació del que és improductiu, inútil, disfuncional... on resideix el dejuni. Ho resumeix d'aquesta manera: "Rescatar els vestigis materials produïts pels nostres ritus de consum i reordenar-los mitjançant un gest poètic és una manera de tractar d'expandir de nou aquest sentit, fer una arqueologia d'aquelles coses de caràcter íntim o instrumental i pensar què possibilita que se'ns estiguin oferint ara, en una societat postindustrial".

Pitarch retorna l'objecte a la realitat (social) d'on prové. Les seves obres són surrealistes al declivi del surrealisme, ja que posen en qüestió i contradicció les diferents economies de l'objecte. La majoria van ser trobats al carrer —xiclets, una escala trencada, una cadira amb un pal i una bossa de plàstic de supermercat, vidres trencats d'una sucursal bancària—, adquirits en mercats o després del tancament d'una fàbrica —totxos, pòsters i caràtules de DVD, un bastó de cec—. Hi ha fins i tot un xupa-xups fet de mocs, col·locat dins d'una vitrina com un objecte votiu.

La *càrrega* narrativa d'aquestes peces elimina qualsevol ambivalència en favor de la denúncia. Suspèn el "desig" i en el seu lloc condueix l'espectador a un territori de recança on fins i tot el dejuni es fa impossible. El vídeo *Acció domèstica* il·lustra aquesta idea: durant dos minuts assistim davant d'un monitor al ball d'una cullera sota el raig d'aigua d'una aixeta.Com a solució a tant pessimisme, facin l'exercici següent. Passegin per Tecla Sala sense llegir els textos explicatius. Veuran com el desig desperta i es manté, per un temps, suspès. Mengin i no llegeixin. Cullera i dejuni.

ARXIVAT A:

Surrealisme · Art segle XX · Exposicions · Història art · Agenda cultural · Agenda · Esdeveniments · Art · Cultura · Societat

CONTENIDO PATROCINADO

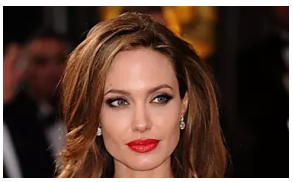

La cara de las famosas sin chapa y pintura

(ENFEMENINO)

Esta especie de la India revoluciona la medicina ! Descubra sus beneficios !

(CELL'INNOV)

(2018) Los 5 programas más confiables de protección antivirus. No creerá cuál es el

(MY ANTIVIRUS REVIEW)

Resiliente y rápido. Las ventajas de SAP HANA en IBM Power Systems

(IBM)

Y ADEMÁS...

Un hombre deja a su cita de 'First Dates' con esta cara tras

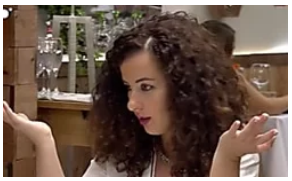

La tensa cita en 'First Dates' que casi acaba en abandono